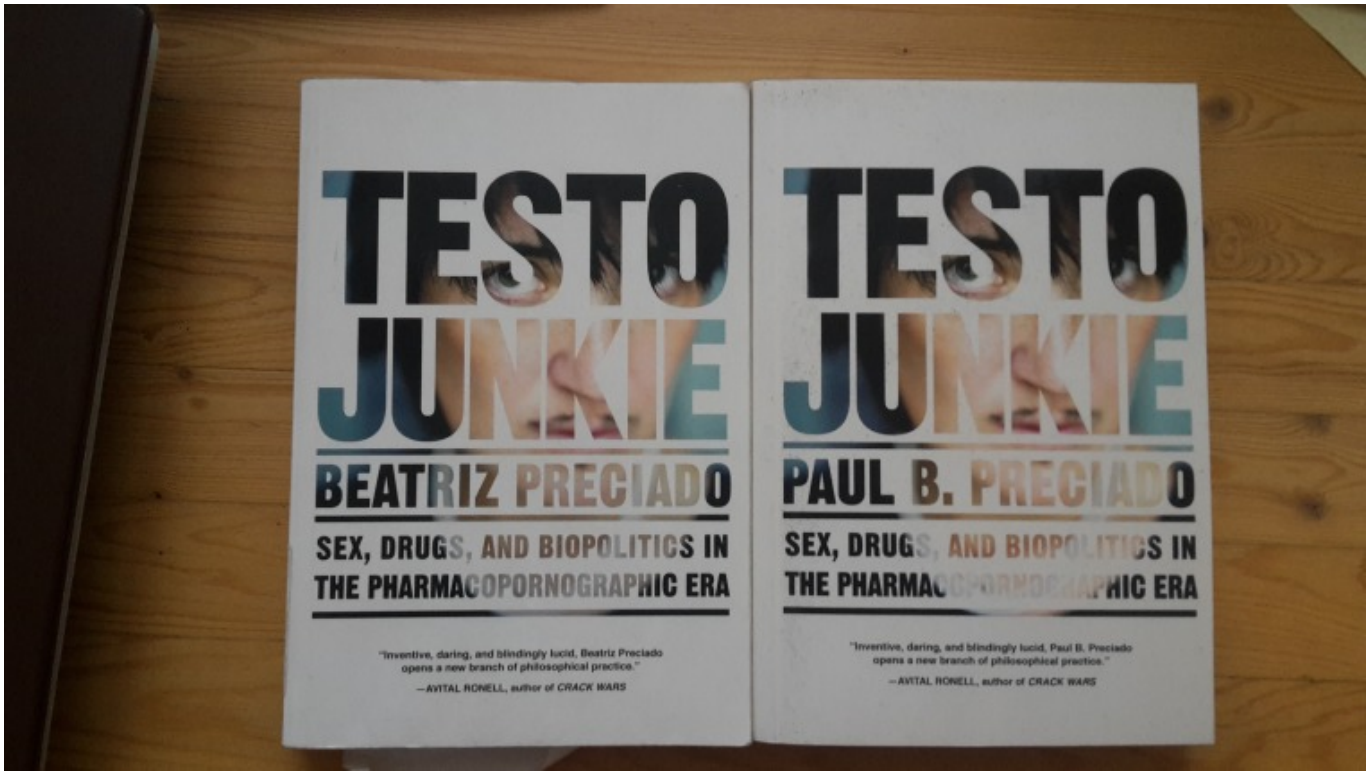
איך "טסטו ג'אנקי" משנה אותך

"כותבת שנטלה טסטוסטרון במסגרת ניסוי עצמי פילוסופי, אותו היא תיעדה בספר – זה טלטל אותי עד כדי כך שזה לא יצא לי מהראש". מיכל ב' רון והאנה מ' ברוקמילר דנות במיניות, במשלים, במתן שמות, בלידה ובמוות, בתגובה לספרו של פול ב' פרסיאדו, "טסטו ג'אנקי".

מאמר מאת מיכל ב. רון דצמבר 2, 2018

20161116_140602.jpg

[1]כריכת "טסטו ג'אנקי" מאת באטריס פרסיאדו וכריכת "טסטו ג'אנקי" מאת פול ב' פרסיאדו.
צילום: מיכל ב' רון

מוקדש ל-המ"ב ול-למ"ר

נדמה שתמיד היה לי עותק של ספרה של באטריס פרסיאדו,*טסטו ג'אנקי: סקס, סמים וביו-פוליטיקה בעידן הפרמקופורנוגרפי* Testo Junkie: Sex, Drugs, and Biopolitics in the Pharmacopornograhic Era *[2]* (2013,), זה ששאלתי מספריית האוניברסיטה.1מצאתי הודעת פייסבוק שכתבתי בעשרים ביוני, 2015, לאמנית נ"ע, ובה אני מודה לה על שסיפרה לי עליו. מה שהיא אמרה טלטל אותי כל כך שזה לא יצא לי מהראש – היא סיפרה לי על כותבת שנטלה טסטוסטרון במסגרת ניסוי עצמי פילוסופי, אותו היא תיעדה בספר. עד שהגעתי לקריאת הספר עבר עוד קצת זמן. הוא עמד

לו על מדף הספרים ליד השולחן האקראי והריק שאליו ישבתי כדי לכתוב את עבודת הדוקטורט שלי. הבחנתי קודם כל במהדורה הצרפתית של הספר. לקחתי אותה והתחלתי לקרוא, תוך הבנה שהכאילו-צרפתית שלי אינה מספקת, ובוודאי קיימת גרסה אנגלית בהישג יד (בספרייה בה אני מעדיפה לעבוד יש אוסף של מהדורות באנגלית של מונוגרפיות – צורך בסיסי עבורנו, קהילת הזרים, ודבר נדיר בברלין, היכן שהשפה היא תמיד גרמנית).2

מצאתי עותק באנגלית, ושאלתי אותו בהתרגשות רבה. מאז נמצא הספר ברשותי, אחרי אין-ספור הארכות ושאילות חוזרות. אין לי שום כוונה להחזיר אותו לספרייה, גם אחרי שחברתי היקרה, האמנית ע"ל, נתנה לי עותק כמתנה ליום הולדתי האחרון. העותקים אינם זהים; השם פול ב' פרסיאדו (Paul B. Preciado [3]) מעטר את הכריכה האחרונה (2016).3 האחד נכתב על ידי אישה והשני מיוחס לגבר; האחד שאול ובקרוב יהפוך לגנוב, והשני נקנה ברשת והגיע במשלוח דואר. בדברים שלהלן אני מבקשת לפענח מה יש בו בספר זה שטלטל את כל קיומי. אני מקדישה אותם ל-הב"מ, עמיתתי היקרה וחברתי לאחוות העוקבות של*טסטו ג'אנקי*לראשונה בגרמנית. על הגרסה הגרמנית חתום רק שמו של פול.

הב"מ ואני נצא למסע יחד, היא לראשונה ואני בפעם השנייה. שתי נשים סיס-סקסואליות4הנמצאות במערכות יחסים הטרוסקסואליות, במסע לגילוי העידן הפרמקופורנוגרפי שבו אנו חיים. השמעת הקול האישי היא הכרחית, וכתיבה בגוף ראשון היא חיונית. אני סקרנית לגלות מה תחשוף צורה זו של מכתב פתוח.

הערה על ההדפסה הרביעית

בהערותיו על ההדפסה הרביעית של הספר, פרסיאדו מסביר את שינוי השם לפול, המופיע על הכריכה: "כפי שעבדים היו נוטלים לעצמם שם חדש עם קניית החופש שלהם, וכפי ששמות הכפרים בפלסטין ישתנו כאשר יחזרו לבטא אותם אלה שבגולה".5אבל איפה באטריס, זו שהתעמקתי בקריאת כתביה ושגילתה לי את עולמי? כפרים רבים בפלסטין קיבלו שמות וזהויות ציוניים. האם האלימות הכרוכה בשינוי השם מבאטריס לפול פחותה בשיעורה? פרסיאדו טוען שאין זו אלא "עוד פרקטיקה של נישול והתנגדות". עבור המחבר, "מתן השם הוא רק עוד משל, קולקטיבי במקרה זה. עכשיו עליך מוטלת החובה להעניק לי את הזכות לחבוש מסיכה זו".6

איך נוכל להגיב? משל לעולם אינו מאפשר תגובה. למדתי זאת מז'אן דה לה פונטיין, ממשל העורב והשועל (*Le Corbeau et le Renard*). מר עורב אינו מצליח לענות למר שועל, שתמרן אותו במחמאות מזויפות על קולו הערב, עד שהפיל את הגבינה שבמקורו. מר פרסיאדו לא יסיר את המסיכה, גם אם נחניף לו ונספר לו כמה נאה ומהותי בעינינו הוא קולה של מרת פרסיאדו. "השם שעל הכריכה – שהוא נתיב ומחיקה והבטחה גם יחד – עבר שינוי. עליכם להבין שפול ספג ולקח על עצמו את כל מה שהיה פעם ב"פ".7

אך משהו בכל זאת השתנה. כתבתי את ההקדמה לטקסט זה לפני שפתחתי את ספרו של פול. הקריאה בהקדמה לספר החזירה אותי אל אותה הערה שקראתי בעיניים אוהבות ואז שוב בלב נבגד. מכיוון שמשהו מהותי השתנה. נוצר אובדן שעכשיו אני מבכה. ממש כפי שהיה לי צורך להבין מה טלטל אותי בעוצמה כזו בספרה של באטריס, עכשיו עלי לפענח מה מזעזע אותי כל כך בספרו של פול.

[5] Chauveau_-_Fables_de_La_Fontaine_-_01-02.png

[6]
פרנסואה שובו, איור למשלים נבחרים מאת ז'אן דה לה פונטיין, קלוד ברבן ודני תיירי, פריז, 1668 (מהדורה ראשונה), 1678-79 (מהדורה שניה), 1694 (מהדורה שלישית)

* מב"ר: חוקרים שכותבים על העורב והשועל של מרסל ברותרס (Broodthaers) נוטים להשתמש בדימוי זה, אם כי האמן עצמו לא עשה זאת.

[7] RondpointCorbEtRenar iggy.jpg

[8]סרז' סטפאן, ללא כותרת (בעקבות מ"ב), 2018
באדיבות האמן

במקרה נתקלתי היום במשהו, תוך כדי קריאה במקביל: "בכל מקרה של הענקת שם מעורבת הכרזה על מוות המגולם בשרידתה של רוח רפאים, משך חייו של שם ששורד אחרי האדם הנושא אותו", כותב ז'ק דרידה (Derrida) כשהוא מפענח את המלנכוליה או העצב המלווים את קבלת השם, "זו אי-האפשרות לנכס מחדש את שמך שלך". אולם זה בדיוק מה שפרסיאדו עשה – טוען לניכוס מחדש של שמו. אך בעשותו כן, השם - שאליו כבר נקשרתי, כפי שהנרדף נקשר לרוח הרפאים - לא שרד. ואני זקוקה לרוחות. כולנו זקוקים לרוחות. פרסיאדו פותחת את הספר בפנייה אל רוח רפאים, בפרק הראשון: "1. מותך".

באטריס פרסיאדו:Pharmacopornographic counter-fictions [9]
[9]
[9]

בהרצאה של באטריס, שבה צפיתי ברשת, פרסיאדו מבהירה שהיא אינה מתכוונת להשלים את המעבר. "היא, הוא, או מה שתרצו" – כך היא מתייחסת לעצמה על הבמה, ומסבירה שמישל פוקו (Foucault) מראה כיצד ההגדרה ההיסטורית של גבריות קשורה ב"כוח להביא מוות, בטכניקות של מוות". ומסיבה זו, בין היתר, היא אינה "עושה את המעבר השלם לגבריות, למרות שכל חיי שאפתי לתפוס עמדה זו". היא אכן רוצה שיהיה לה הכוח להביא מוות, אבל "יחד עם זאת, מבחינה פוליטית איני רוצה בו".8בזמן צילום ההרצאה, פרסיאדו עדיין סירבה לקבל על עצמה תפקיד זו או זה, אך דבריה כבר ניבאו כיצד שינוי השם לזה של גבר יביא מוות על רוח אישה, שרוחה העניקה חיים. האם יש משהו סופי יותר, חורץ גורל יותר, מהשרידות הנצחית של רוח רפאים? האם יכולה הרוח לשרוד את שינוי השם? חיפוש בקטלוג הספרייה אחר "פרסיאדו, באטריס" מגלה את "טקסטו ג'אנקי" [כך במקור [10]] תחת "פרסיאדו, פול ב'". לבי נשבר. לא משום שהאדם באטריס עכשיו הולך, כותב, חי ואוהב תחת השם פול, דבר שאני מכבדת, אלא משום שהרוח שאהבתי איננה. היא נגזלה ממני בכוח.

בעבורי זה טסטו ג'אנקי מאת באטריס פרסיאדו מאת פול פרסיאדו. ברגע זה, גם עבורי זוהי הקריאה הראשונה. האם הפכתי לג'אנקי של רוחות רפאים?

1. מותך

ובכל זאת, בקריאה ראשונה חדשה של הספר אני נזכרת בקריאה הראשונה הראשונה. הדוח האוטוביוגרפי של פרסיאדו נוכח וחזק כפי שהיה בקריאה הראשונה. ה"אני" חוזר בזמן אל ה"אני" שכותבת את המילה "אני".9

וכעת, אני – ללא מרכאות – ממשיכה לכתוב את הטקסט הזה אחרי שחלף עוד קצת זמן ועוד שינויים חלו, וחלים. אנחנו נמצאים בתחילת שנת 2018. אני בהריון והלידה צפויה בכל רגע. אני שוב עוסקת בשמות, מנקודת מבט אחרת – זו של המעניקה, לא זו של המקבלת, היורשת, או ציידת הרוחות. יש לי בת לוויה חדשה למסע, בעוד שהמ"ב, שאליה אני קשורה בעבותות אחווה, נמצאת בניו יורק. היא סקרנית לדעת מה יהיה שמה של הילדה שתיוולד. בינתיים נקרא לה א"ח, כדי להגן על פרטיותה ולהשאיר את כל האפשרויות פתוחות, לפני שתעזוב את החלל הפרטי שלה ברחם ותצטרף אלינו בעולמנו המשותף, המקבל ונותן שמות.

בינתיים נפל לידי ספר נוסף:*הארגונאוטים* (*The Argonauts* [11], 2015), מאת מגי נלסון.10בדומה ל *טסטו ג'אנקי*, גם ספר זה נפתח בסצינה אנאלית שמעורבים בה דילדואים. "ערימה של זרגים" הוא המונח בו מ"נ השתמשה, בעוד שפב"פ מונה "ריתמה עם דילדו ריאליסטי מגומי (9.5 על 1.5 אינץ') ועוד אחד שחור ריאליסטי מסיליקון (9.5 על 2.5 אינץ'), ואחד שחור ארגונומי (5.5 על 0.75 אינץ') [...]".11בדומה ל *טסטו ג'אנקי* , גם*הארגונאוטים* עוסק בהשתנויות. *טסטו ג'אנקי* - עוקב אחר התמורות שהשימוש בג'ל טסטוסטרון מביא על הזהות, ואחר התמורות ההיסטוריות-פוליטיות-סוציולוגיות אנדוקרינולוגיות בחברה שהובילו לעידן הפרמקופורנוגרפי בו אנו חיים.*הארגונאוטים*הוא ספר זכרונות אישי יותר, אסוציאטיבי, שזור ציטוטים קצרים מההגות הפמיניסטית, שמ"נ כתבה בהקשר של הריונה. אימצתי אותו בהכרת תודה במוחי שטוף-ההריון, שנוטה להיות פחות ממוקד ויותר נתון להסחות דעת. מ"נ מתווה שאלות שנוגעות לגוף, ליצירת חיים, לנטילת חיים, למיניות, לאמהות, להורות-חורגת, לאימוץ ולאהבה. שני הספרים משלימים זה את זה. פב"פ עומד על הזכות למינון עצמי ולניהול עצמי של ההליך – תפקיד שאותו ממלאים בדרך כלל הרופאים והפסיכיאטרים שרושמים למטופליהם את הפרוטוקול הרפואי.12מ"נ הרתה באמצעות תרומת זרע מחבר, כאשר הייתה במערכת יחסים אוהבת עם האמן ה"ד. ה"ד עבר הליך רפואי של שינוי מין. יש לו בן, שהוא הרה וילד בתקופה שלפני השינוי.

[9]

[12] 20180212_164030-1.jpg

הניחומים של אישה הרה.
צילום: מיכל ב' רון

פב"פ ומ"נ מציעים שני נתיבים לדחיית הקשר בין יחסי מין ורבייה. פב"פ דוחה את הרחם ואת החלק הנשי שבהענקת חיים בתגובה להצעה נרקיסיסטית מידידה הסופר ההומוסקסואל ג"ד – לעשות ילד ביחד, כדרך חתרנית להשתמש בזרע שלו ובביציות וברחם שלה כדי ליצור את החיבור האולטימטיבי בין שניהם. ג"ד הלך לעולמו. במעט מאמץ מ"נ מצליחה להרות מזרעו של גבר אחר ויולדת ילד ששמו א', בשיתוף עם בעלה, ה"ד.

ספרה של מ"נ נגע ללבי. בהיותי הרה בעצמי יכולתי להזדהות עמה ועם רגישויותיה. אך למרות זאת, מה שטלטל אותי כל כך בספר של פב"פ היה העובדה שלמרות שהעולם שהוא מתאר זר לי – הפרקטיקות של פרשיית האהבים הלסבית (האם זה עדיין נחשב לסבי?) שלו עם ו"ד כאשר הוא נוטל ט' והולך ומתרחק מנשיות ביולוגית, שאותה אני חווה עכשיו במלוא העוצמה – התנאים שהוא מנתח הם אלה שאני וכולנו פועלים במסגרתם, הטרו או קוויר, סיס-גברים ונשים, וכן טרנסים ובעצם כולם.

מצאתי את עצמי פועלת תחת תנאים אלה מהפעם הראשונה שבה נטלתי את הגלולה, מתוך כוונה לנהל מערכת יחסים הטרו-סקסואלית שלא הייתה אמורה להביא להתעברות. גם לפני כן, כשרציתי רק לקיים יחסי מין ללא כל כוונה להיכנס להריון – ובעיקר שאפתי לממש את ה- gaudendi potentia שלי, כפי שפב"פ מכנה את הפוטנציאל האורגזמטי, כוח השליטה בגוף שהמשטר הקפיטליסטי הקיים מנצל לטובתו. מה זה משנה, הוא אומר, אם בא לי לזיין את עצמי, או גברים, או נשים, או סיבורגים, או מי ומה שלא יהיה? בעידן הפרמקופורנוגרפי סקס מופרד מרבייה, ורגע השיא כשלעצמו הוא החשוב. זהו זמן הגלולה והויאגרה, ועוד תכשירים והורמונים סינתטיים – מריטלין ועד טסטוסטרון. פב"פ גם מסביר את מערכת היחסים ההטרוסקסואלית שאני מקיימת כאמצעי להשיג קצת טסטוסטרון מבן הזוג – ההורמון עובר דרך העור באמצעות מגע פיזי, כפי שמזהירה אריזת הטסטוג'ל. אהובי, המאהב שלי, אבי ילדתי המתהווה, הוא ספק הטסטוסטרון שלי, מסדיר ההורמונים הפשוט והטבעי שלי. מאז שהבנתי זאת אני מתייחסת אליו ביתר עדינות מתמיד.[13]

[14] פול ב' פרסיאדו בהרצאת בנו פרסמלה, 2017

2. העידן הפרמקופורנוגרפי

*טסטו ג'אנקי*ממשיך כחקירה היסטורית-תיאורטית. מפרק לפרק, פרסיאדו מדלג בין התיאור האישי, שבו כל הדמויות מזוהות בראשי התיבות שלהן, אל סקירה מדוקדקת המתייחסת להוגים אחרים בהערות שוליים מרובות. אפשר לראות בקול האוטוביוגרפי מחווה פמיניסטית, שמעדיפה את החוויה הפרטית על פני אובייקטיביות כללית ופיקטיבית. אבל המ"ב מזכירה לי שפרסיאדו מציג בהקדמה טענה אחרת – הרגשות הייחודיים שלו עצמו אינם העיקר. אפשר להיזכר גם במורשת הווידויים האוטוביוגרפיים, בהוגים כמו רנה דקרט (Descartes), שחקר את האפשרות לדעת את האמת כדי לבסס ידע. דקרט יצא למסע פילוסופי ניסיוני שבו הטיל ספק בכל, עד שכידוע הגיע למסקנה שהוא חושב, משמע הוא קיים.[14]זהו עיקרון שבהמשך פרסיאדו מכנה "שפן נסיונות עצמי" – האדם שעורך ניסויים על עצמו, כפי שעשה זיגמונד פרויד בקוקאין וואלטר בנימין (Benjamin) בחשיש.

בניגוד לעיקרון זה, פרסיאדו חושף מיקור-חוץ של ניסויים אנדוקרינולוגיים על גופים של קבוצות מחלשות כמו בעלי חיים במעבדה או אנשים שמופלים גזעית תחת משטרים קולוניאליים. הוא ממשיך את פוקו בחקירה ארכיאולוגית שחושפת את היסודות עליהם אנחנו עומדים היום, או אולי שוכבים במיני תנוחות: "שלטון ביו-מולקולרי (פרמקו-) וסמיוטי-טכני (-פורנוגרפי) של סובייקטיביות מינית".[15]אנו חיים בתוך קידום תעשייתי של זקפה ותגובה מינית באמצעות פורנו והתאפשרותן דרך תרופות - שתי מערכות של היזון חוזר שתלויות זו בזו ומפיקות רווח כפול זו מזו.

*טסטו ג'אנקי*מתויג לרוב כתיאוריה קווירית. אך מה שהספר מבהיר הוא שלהנגדה בין טבע ותרבות ובין קוויר וסטרייט אין תוקף מעבר לניצול הפוליטי שנעשה בהן. בעידן הפרמקופורנוגרפי כולנו קווירים. ההבחנה בין גוף לנפש נעשית מורכבת יותר. אחרי ה'טיפול' במגדר ובלידה, נראה שהמטרה הבאה היא המוות. באטריס איננה. יחי פול?

נ.ב. אחרי לידה: פרוטזת הנוחות היינריך עברה שינויים עם הזמן. תוך ביטוי צדדיו האימהיים, היינריך הפך להנדריקה.

[15] IMG-20180308-WA0006.jpg

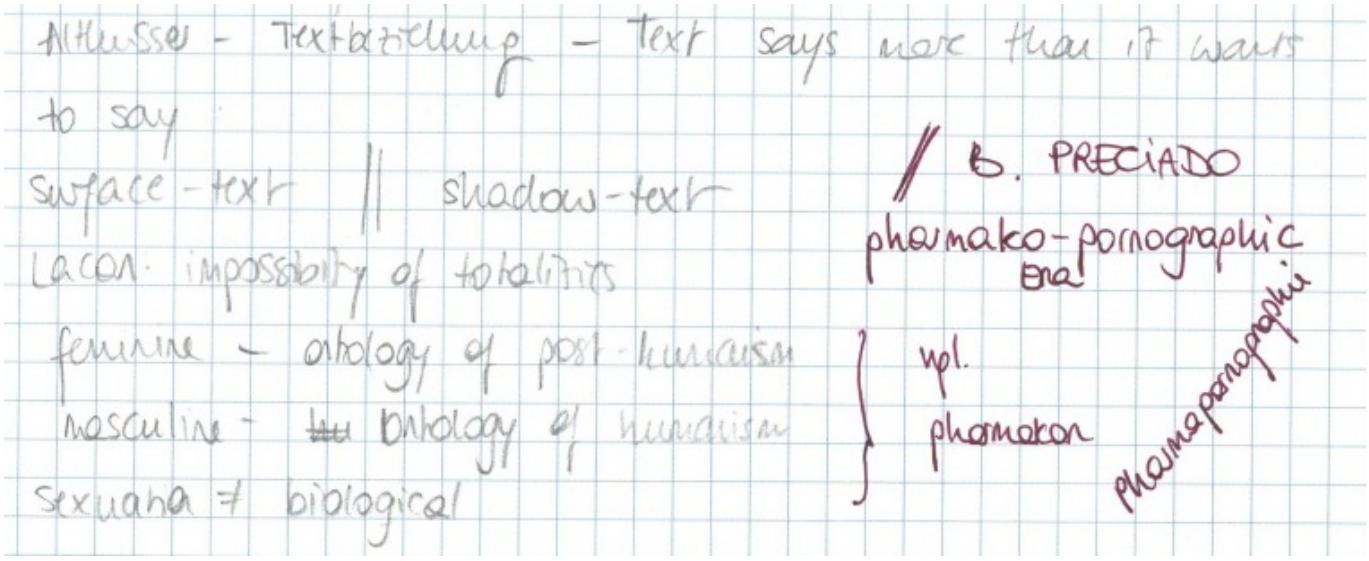
[16]ה', פרוטזת נוחות לאם המניקה.
צילום: מיכל ב' רון

הפ' גדולה מהב'

תגובתה של האנה מ' ברוקמילר

באופן מפתיע – ולמרות שזו הפגישה הראשונה שלי ב*טסטו ג'אנקי*– השיחה הזאת מחזירה אותי כמה שנים לאחור, עוד יותר מהמפגש הראשון שלך, מיכל, עם פרסיאדו. בשנת 2013, אליזבת' פון סמסונוב (Samsonow) דנה באחד מהשיעורים שלה[16]ב"עידן הפרמקופורנוגרפי": מונח שנטבע על ידי כותב ספרדי, חוקר של דרידה, פוקו ובטלר (Butler). אני זוכרת - עד כמה היה קשה אפילו לכתוב את המילים הללו. בעבור לקסיקון ההיסטוריה של האמנות הקלאסי שלי, מינוח מגדרי פוליטי כזה נראה זר, אם גם מסקרן ומרתק. מה קורה כאן? החלטתי שעלי לחזור לסוגיה, או להתקדם אליה, ורשמתי -לעצמי בזריזות הערה: "העידן הפרמקופורנוגרפי". אני זוכרת את הדימוי של המילה, שנראתה קצת מוזרה בכתב ידי. פר-מ קו-פור-נו-ג-ר-פ-יה. פירוק המילה לגורמיה היה רק הצעד הראשון, לפני חמש שנים כמעט. אני חושבת לאט, קוראת לאט ולומדת לאט: השנה היא 2018, ואני עדיין מנסה להבין מה קורה כאן. ובינתיים הדברים ממשיכים לקרות. יחי פול? מיכל שואלת. באטריס איננה, היא אומרת. וההד חוזר: דינג דונג, המכשפה מתה! ואני שואלת בתגובה, "האם המחברת מתה?"

[17] Note_Hannah.jpg

[18]הערת טסטו
צילום: האנה מ' ברוקמילר

אני רוצה לחלוק כמה מחשבות, רשימות, הערות – או, יותר נכון, קריאות ביניים. לגבי ההבנה שבאטריס היא עכשיו פול, נתחיל בשאלה: מה זה "רק עוד משל" אצל פרסיאדו?[17]אני לומדת מאביטל רונאל שעבור דרידה המשל הוא בדייה אמיתית.[18]ממרסל ברותרס אני מבינה שלומדים מהמשל, לומדים אותו בעל פה ומזהים אותו אפילו כשמצויות לפניך רק מספר מילים, רצף של אותיות מודפסות ללא חוט סיפור שעובר ביניהן. ז'אן דה לה פונטיין מספר את משל העורב והשועל: העורב, השועל, האדון. המסקנה של ברותרס: T le que grand plus est D le. אך בחזרה לפ': מהמשלים של מי אנו אמורים ללמוד לקח? מיהו מחבר המשל בהקשר של מתן שם למישהו, למשהו, או לאיפושהו?

"אתם חייבים להבין" את הכינוי מחדש הזה שלו, שלה: פול משתמש בציווי תקיף ובטוח, כשהוא מעביר לקוראיו את שיעור ההשתנות שלו. אין שום מרחב לתגובה, ובוודאי לא לשאלה. זהו ממצא, ואתה מועמד במקומך, במקום שהוקצה לך, על ידי מחבר שטוען לזכות לבחור עבור עצמה, או מאוחר יותר עבור עצמו, אך אינו מוכן להעניק זכות זו לקוראים. אני חשה בתוקפנות מסוימת שכבר פגשתי בה לאורך כל הספר. פרסיאדו משתמש באוצר מילים קשוח, גס וצורם, במיוחד בחלקים האוטוביוגרפיים של הספר. זה היה דבר שהבחנתי בו, שהשהה את הקריאה והציג שאלה: מדוע פרסיאדו נזקק/ת כל הזמן לאלימות כשהיא או הוא מספרים את סיפורם?

כך או כך, תהיתי אם הנימה האלימה נתפשת כתוקפנית עוד יותר כשהיא משויכת לשם גברי. תוכלי לענות לי על זה, מיכל?

כקוראת חדשה, התעכבתי על משפט אחד בהקדמה: "איני מעוניין ברגשותיי מעבר להיותם שלי, שייכים אך ורק לי".[19] הצהרה זו תפסה אותי מיד: מדוע פרסיאדו בודק מה שייך ומה לא שייך לפרסיאדו? האם לא היה סביר לצפות שמישהו שלוקח טסטוסטרון לנסיעת מבחן[20]מעוניין או מעוניינת קודם כל בעצמו/ה ובכל מה שמכיל ומעצב את העצמי? למעשה, זהו גישוש ומעקב, חיפוש ומסע גילוי אחר מה שהוא חיצוני לרגשותינו; מה שבא מבחוץ וחוצה אותם, מה שמאתגר את גבולותיהם. המוקד הוא בחיצוני לנו, במה שאין לנו חזקה עליו.

וזה מעלה שני כיווני מחשבה:

דבר ראשון, זה מדהים שבתקופה בה כולנו וכל הדברים מוגדרים באמצעות קניין פרטי, מישהו טוען שהוא מתעניין במה שאין לנו חזקה עליו. העניין אינו הרכוש (possession) אלא ביטולו, היעדרו. האם הספר ייקח אותנו למסע במחוזות נטולי קניין פרטי?

שנית, וזו תגובתי אליך, מב"ר, ג'אנקית של רוחות רפאים מטעם עצמך, השם הוא דבר חיוני כשמדברים על חזקה. אין לך חזקה על שמך, אבל יחד עם זאת את משייכת אותו לעצמך. אין בו שום דבר אינדיבידואלי, ועם זאת הוא לגמרי פרטי. את בוחרת בו. צריך להיזהר כשמשנים שם: זה נראה מסוכן. מחבר הצללים אוחז ואחוז בשם. היא והוא נשלטים מרחוק על ידי השם.

אני מגיבה, מנסה לענות, או יותר נכון ללכוד את מחשבותיך מיד אחרי שראיתי את ראשי התיבות שלי, וקוראת את המשפט שלך שמתאר איך כנית את א"ח 'א"ח' כדי להגן על פרטיותה, ואני תוהה: מה מספקות האותיות? מה סודן?

אין ספק שהן משיתות אווירה של אינטימיות מקצועית, סוג מסוים של מגן, משהו שמשייט במרחב האוניברסליות, הכלליות והאנונימיות. אינטלקטואלים רבים כל כך מוסיפים באורח מסתורי אות שלישית לשמותיהם. כאילו כובדה של האות השלישית מוכיח את כובד משקלם של הרעיונות.21 לאורך כל הספר, באטריס או פול מגוננים על חבריהם בשימוש בראשי התיבות של שמותיהם. ופרסיאדו אינו/ה היחיד/ה שמשתמש/ת באסטרטגיה זו. זוהי בחירה מוכרת למדי. לאחרונה נתקלתי במשחק המחבואים הזה בסיפור*המכתב הגנוב* (*The Purloined Letter*) של אדגר אלן פו.22 בסיפור, האות ד' מסווה שם של אדם – הכומר ד' – בעוד שכ' אוגוסט דופן (Dupin Auguste .C), שחוקר את פרשיית המכתב הגנוב, מופיע בשמו המלא. שמו של דופן אף מכיל את אותה אות שלישית, עמוסה באינטלקטואליות: כ' מסתורית. הקורא מנוע מלדעת את שמו המלא של הכומר, שהוא המואשם בגניבת המכתב. הוא נשאר אישיות מוסדית, המייצגת תפקיד, ולא אדם פרטי מסוים. האם האות ד' מגוננת עליו או דווקא מדגישה את אשמתו? בידינו, הקוראים, למלא את החסר בשמו של הכומר ד' או לשמר אותו כחוסר שמשוטט בין הפנים המוסריים של חפות ואשמה. אולם, אחרי כמה עמודים, פו מתחיל להשתעשע עם הד'. הוא שואל, משחק ותובע לפענח ("cipher-D"*) הוא מעורר, מרחיב, ובודק את היכולת להחביא אדם מאחורי אות, או שתיים, או שלוש.23 קראתי את *המכתב הגנוב* כהכנה להרצאה של אביטל רונאל. שבוע אחרי שדיברה על פו היא דנה בפרסיאדו והשתמשה בכינוי ב"פ כתחליף לשמו או לשמה, למחבר/ת. ב"פ. פתחתי את*ספר הטלפונים*24כדי לענות לסוגיה זו, ואני עומדת לשאול: אל מי אני פונה כשאני משתמשת בראשי התיבות שלך?

הדור שלנו מציע קיצורי דרך רבים. פול ב' מחזיק בבאטריס כקיצור דרך, כעוד אות רישית. הוא אינו משנה את שמו אלא מקצר את זה שלה ומדביק אותו לשמו. אפשר לקרוא לזה טרנסג'נדר, טרנספורמציה, mtf או ftm.

- Beatriz Preciado, *Testo Junkie: Sex, Drugs, and Biopolitics in the Pharmacopornografic Era* 1. , trans. Bruce Benderson. New York: The Feminist Press, 2013
- Paul B. Preciado, *Pharmacopornographie der Testo Junkie: Sex, Drogen und Biopolitik in der Ära* 2. , trans. Stephan Geene. Berlin: b-books Verlag, 2016
- Paul B. Preciado, *Testo Junkie: Sex, Drugs, and Biopolitics in the Pharmacopornografic Era* 3. , trans. Bruce Benderson, 4th ed. New York: The Feminist Press, 2016
- 4. "סיסג'נדר" (cisgender) הוא מושג המתאר יחס של התאמה בין המגדר תחתיו אדם מתויג בלידה לבין המגדר עמו אותו אדם מזדהה. בקשר למנהג המפלה של קביעת המגדר בלידה, צפו בפרסיאדו משוחחת עם טרי תמליץ (Thaemlitz) על ההתנגדות להזדהות עם איברי המין הנתונים: Beatriz Preciado fighting the binary [19]
- 5. Preciado (2016), note on the fourth printing
- 6. שם
- 7. שם
- 8. Beatriz Preciado, "Pharmacopornographic counter-fictions." https://vimeo.com/95171189 [9]
- 9. ה"אני" אף הוא אינו אינדיבידואלי ויחד עם זאת הוא אינדיבידואלי באופן יסודי ביותר. כולם אומרים "אני", אך אני כותבת "אני" כדי לפנות לעצמי בלבד. הגל מהלל כלליות זו של השפה באמצעות ה"אני" בפסקה העשרים של חיבורו*האנציקלופדיה של המדעים הפילוסופיים* (*Encyclopedia of the Philosophical Sciences*, 1830) לניתוח של הגל
ראו: Man de Paul, "*Sign and Symbol in Hegel's 'Aesthetics*'," Critical Inquiry 8, no. 4, Summer 1982: 761-75

- 10. Maggie Nelson, The Argonauts. London: Melville House UK, 2015.
- 11. הפרוטזה שלי היא עכשיו כרית הנקה, חפץ מוזר שהשתלט על הצד שלי במיטה בנוכחותו המגושמת, כישות שלישית. קראתי לה ה'.
- 12. See Preciado's Benno Premsela lectur e 2017[20]
- 13. הסיסמה "התחבקויות לפני תרופות" עולה במוחי. נתקלתי בה בספר הכנה ללידה, שהיה גם הוא די סנסציוני, אם כי בכיוון ההפוך: Marie F. Mongan, *Hypnobirthing The Mongan Method: A Natural Approach to Safe, Easier, more Comfortable Birthing.* Health Communications, 2009
- 14. René Descartes, *Discourse on Method and Meditations on First Philosophy*, translated by Donald E. Cress, Indianapolis/ Cambridge: Hackett, 1998, 1637, 1641
- 15. פרסיאדו, עמ' 34-33 במקור. פוקו חצה גבולות תיאורטיים של כתיבה פילוסופית כאשר הרחיב את הפרקטיקה שלו למחקר היסטורי ופוליטי-סוציולוגי. הוא טבע את המושג biopower – ניהול חיי האזרחים, שמבחינה היסטורית החליף את האיום במוות כאמצעי השליטה העיקרי של האדון.
- 16. Cf. Elisabeth von Samsonow, *Anti-Elektra* Totemismus und Schizogamie. Zürich: .

Diaphanes 2007
- Preciado (2016), note on the fourth printing 17.
- , in: Till A. *Fabel von der Medientechnik: Unter meiner Aufsicht* Avital Ronell, Die 18. *medias in res.* Heilmann/Anne von der Heiden/Anna Tuschling (eds.): Bielefeld: transcript Verlag 2011, p. 207*Medienkulturwissenschaftliche Positionen.*
- “Ich untersuche nicht, was an ihnen [meinen Gefühlen] individuell ist, sondern was an 19. ihnen äußerlich ist, was sie durchquert und was nicht mir gehört.” Presiado (2016), 11
- Champaign: University of Illinois Press, 2007*The Test Drive.* Avital Ronell, 20.
- 21.הממצא הזה גורם לי לרצות להיפטר מהאות השלישית שלי, שרק לאחרונה התגלתה. ירשתי אותה במקרה ואני משתמשת בה כמעט רק לכתיבת טקסטים ביחד עם מ'.
- *The Purloined Poe. Lacan, Derrida &* John P. Muller/William J. Richardson (eds.), 22. , Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1988, p. *Psychoanalytic Reading* 6, 8
- Ibid, p. 21 23.
- Lincoln and London: University of Nebraska Press, *The Telephone Book.* Avital Ronell, 24. 1989

Source URL: http://tohumagazine.com/he/article/%D7%90%D7%99%D7%9A-%D7%98%D7%A1%D7%98%D7%95-%D7%92%D7%90%D7%A0%D7%A7%D7%99-%D7%9E%D7%A9%D7%A0%D7%94-%D7%90%D7%95%D7%AA%D7%9A

Links
[1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/20161116_140602.jpg
[2] https://www.feministpress.org/books-n-z/testo-junkie
[3] https://www.textezurkunst.de/articles/letter-trans-man-old-sexual-regime-paul-b-preciado/
[4] http://tohumagazine.com/he/article/%D7%94%D7%A2%D7%91%D7%95%D7%93%D7%95%D7%AA-%D7%A0%D7%95%D7%9B%D7%97%D7%95%D7%AA
[5] http://tohumagazine.com/he/file/chauveau-fablesdelafontaine-01-02png
[6] https://tohumagazine.com/sites/default/files/Chauveau_-_Fables_de_La_Fontaine_-_01-02.png
[7] http://tohumagazine.com/he/file/rondpointcorbetrenar-iggyjpg-0
[8] https://tohumagazine.com/sites/default/files/RondpointCorbEtRenar%20iggy_0.jpg
[9] https://vimeo.com/95171189
[10] http://tohumagazine.com/article/how-testo-junkie-transforms-you
-[11] https://www.theguardian.com/books/2015/apr/23/the-argonauts-maggie-nelson-review-harry dodge-transgender
[12] http://tohumagazine.com/he/file/20180212164030-1jpg
[13] https://tohumagazine.com/sites/default/files/20180212_164030-1.jpg
[14] https://vimeo.com/245019294
[15] http://tohumagazine.com/he/file/img-20180308-wa0006jpg
[16] https://tohumagazine.com/sites/default/files/IMG-20180308-WA0006.jpg
[17] http://tohumagazine.com/he/file/notehannahjpg
[18] https://tohumagazine.com/sites/default/files/Note_Hannah.jpg
[19] https://www.youtube.com/watch?v=0hmJr3iBr48
[20] http://tohumagazine.com/article/%20See%20Preciado%E2%80%99s%20Benno%20Premsela%20lecture%202017%20